Одні у світі, кожну мить побачень
Таємно святкували ми, неначе
Богоявління. Ти тоді була,
Як вільний змах пташиного крила,
Миттєва, сильна, легка та гаряча.
По сходинах збігала і вела
Крізь мокрі квіти в ті краї, де плачуть
За господаркой млисті дзеркала.

Ніч, що настала, милість дарувала
Мені. Тоді вівтарні ворота
Відкрилися. У темряві палала
І тіло нагинала нагота.

Тобі тихенько: "Будь благословенна!"
Казав я, прокидаючись щоденно,
І знав, що то відвага. Ти спала,
До тебе грони тяг бузок буденний,
Його блакитність Всесвітом була.
Зворушені блакитністю повіки
Дрімали. І у них блукала мла.
А там, у кришталі, дрижали ріки,
Курились гори, блимали моря,
І ти тримала кулю на долоні
Кришталь ну, і спала собі на троні,
І Боже правий, ти була моя!

А потім ще, прокинувшись, зробила
Із словника звичайного олтар.
І мову нова повнозвучна сила
По горло сповнила, і слово "ти" розкрило
Таємний зміст, воно лунало: цар.

Тоді я визнав, як змінитись можуть
Звичайні речі — глечик, таз. Тверда
І шарувата, наче насторожі,
Стояла — розділяла нас вода.

Нас повело. Волошки і жита
З'являлись і зникали. І вороже
Услід дивились привіди-міста.
І ось уже стеблини мята ложить
Під ноги нам, і птаство співи множить,
І риби плинуть вгору по ріці,
І небосхил розгорнутий до болю…
Коли за нами йшла по сліду доля,
Мов божевільний з лезом у руці.

Перекладач: Євгенія Чуприна